Eduskunnan verojaosto

HE 69/2019 vp

Hallituksen esitys eduskunnalle raportoitavia rajat ylittäviä järjestelyjä verotuksen alalla koskevaksi lainsäädännöksi

Suomen Veroasiantuntijat ry (”SVA”) kiittää mahdollisuudesta lausua hallituksen esityksestä raportoitavia rajat ylittäviä järjestelyjä koskevasta sääntelystä verotuksen alalla.

Lausuntonaan SVA esittää kunnioittaen seuraavaa:

Yleistä

Hallituksen esityksessä (69/2019 vp) on kyse rajat ylittävien järjestelyjen pakollista raportointia koskevan Euroopan unionin direktiivin (EU) 2018/822 kansallisesta täytäntöönpanosta. Direktiiviin perustuva raportointivelvoite koskee järjestelyjä, joihin liittyy useampi kuin yksi valtio tai lainkäyttöalue, ja jotka täyttävät vähintään yhden direktiivissä tarkoitetun veron välttämiseen viittaavan tunnusmerkin. Osa tunnusmerkeistä edellyttää lisäksi, että järjestely täyttää pääasiallista hyötyä mittaavan testin edellytykset. Raportointivelvollisia ovat ensisijaisesti niin sanotut veroalan välittäjät, jotka tarjoavat veroalan palveluita verovelvollisille. Toissijaisesti raportointivelvollisuus on verovelvollisella itsellään. Kyseessä on sanktiouhkainen ilmoittamisvelvollisuus, jonka laiminlyönnistä voidaan määrätä tiedonantovelvolliselle 2.000 – 15.000 euron suuruinen laiminlyöntimaksu.

SVA kannattaa hallituksen esitysluonnoksen taustalla olevan direktiivin tavoitetta verojärjestelmän avoimuuden ja jäsenvaltioiden viranomaisten välillä toimivan tietojenvaihdon edistämisestä. SVA pitää myös tärkeänä hallituksen esityksessä otettua kantaa siitä, että raportointia ei uloteta kansallisiin järjestelyihin. Jo direktiivin minimitason mukainen rajat ylittävien järjestelyjen raportointi aiheuttaa verovelvollisille ja välittäjille paljon ylimääräistä työtä ja kustannuksia. Tästä syystä SVA pitää tärkeänä, ettei Suomi säädä direktiivin minimitasoa tiukempia raportointivaatimuksia.

Verotuksen ennakoitavuus ja oikeusvarmuus

Direktiivin (EU) 2018/822 säännökset ovat avoimia ja tulkinnanvaraisia. SVA:n näkemyksen mukaan säännösten tulkinnanvaraisuutta ei ole huomioitu riittävässä määrin kansallisessa implementoinnissa, vaan myös direktiivin täytäntöönpanoa koskeva hallituksen esitys sisältää useita avoimia säännöksiä ja on kokonaisuutena hyvin tulkinnanvarainen.

Avoin sääntely ongelmallista, koska verotuksen ennakoitavuus ja oikeusvarmuus ovat olennainen osa toimivaa verojärjestelmää. Oikeusvarmuuden kannalta on erittäin tärkeää, että velvollisuuksista säädetään riittävän täsmällisesti ja selkeästi, jotta sääntelyn kohteena olevilla toimijoilla on mahdollisuus ymmärtää, mihin ne ovat sääntelyn perusteella velvoitettuja. Hallituksen esitysluonnoksessa käytetyn avoimen sääntelytekniikan ei voida katsoa täyttävän Suomen perustuslain 81 §:stä johdettavaa täsmällisen verolainsäädännön vaatimusta.

Vaatimus sääntelyn ennustettavuudesta ja täsmällisyydestä korostuu, kun huomioidaan, että kyse on sanktiouhkaisesta säännöksestä. Sanktiouhkaisen raportointivelvoitteen tulee olla niin tarkkarajaisesti säännelty, ettei tiedonantovelvollisille jää epäselväksi se, syntyykö heille raportointivelvollisuus vai ei. Esityksen sisältämät säännökset eivät kuitenkaan täytä sanktiouhkaisilta säädöksiltä vaadittavaa täsmällisyyttä. Kuten lausunnossa jäljempänä todetaan, ovat useat esityksen sisältämät määritelmät hyvin laajoja ja tulkinnallisia. Esityksen perusteella ei voida myöskään pitää selvänä sitä, milloin rajat ylittävä järjestely tulee raportoida tai miten raportointivelvollisuus tulee järjestää tilanteessa, jossa on useita välittäjiä tai verovelvollisia. Myös esityksessä kuvatut tunnusmerkit, erityisesti pääasiallista hyötyä mittaava testi, ovat SVA:n näkemyksen mukaan erittäin tulkinnanvaraisia ja siten ongelmallisia oikeusvarmuuden kannalta.

SVA suhtautuukin epäilevästi siihen, johtaako ehdotettu sääntely toivottuun lopputulokseen, jollei direktiivin tulkinnanvaraisuutta huomioida kansallisessa implementoinnissa. Jollei säännöksiä täsmennetä, on olemassa riski siitä, että tiedonantovelvolliset ottavat riskin raportointivelvollisuuksien laiminlyönnistä ja tulkitsevat säännöksiä siten, ettei ilmoitusvelvollisuutta synny. Toinen raportoinnin tehokkuuteen vaikuttava ääripää voi olla se, että täsmällisten sääntöjen puuttuessa tiedonantovelvolliset tulevat raportoimaan Verohallinnolle tiedot kaikista kahteen eri valtioon liittyvistä hankkeista tai annetuista neuvoista välttääkseen raportoinnin mahdollisesta laiminlyönnistä aiheutuvat sanktiot. Huomioiden sen, että verovelvollisten tiedonantovelvollisuuksia ja kansainvälistä tietojenvaihtoa on jo kasvatettu merkittävästi viime vuosien aikana, voi vaihdetun tiedon läpikäynti ja hyödyntäminen kärsiä. SVA:n pitää tärkeänä sitä, etteivät välittäjille tai verovelvollisille asetetut raportointivelvoitteet osoittaudu tarpeettomiksi.

Edellä mainituista perusteluista johtuen SVA pitää tärkeänä, että direktiivin sisältämien säännösten avoimuus ja tulkinnanvaraisuus huomioidaan riittävissä määrin kansallisen lain implementoinnissa ja hallituksen esitystä täydennetään tarkemmilla kuvauksilla siitä, mitä uuden sääntelyn sisältämillä määritelmillä sekä järjestelyjen tunnusmerkeillä tarkoitetaan käytännössä.

Raportointiajankohtaa koskeva säännös

Ehdotetun lain raportoitavista järjestelyistä verotuksen alalla 5 §:n mukaan välittäjän tulee raportoida järjestelyä koskevat tiedot Verohallinnolle 30 päivän kuluessa siitä, kun raportoitava järjestely asetetaan saataville toteuttamista varten, raportoitava järjestely on valmis toteutettavaksi tai raportoitavan järjestelyn ensimmäinen vaihe on suoritettu.

SVA toteaa, että säännöksen sanamuodon perusteella on epäselvää, mistä päivästä raportointivelvollisuuden voidaan katsoa syntyvän.

Esityksen mukaan järjestelyn asettaminen saatavilla toteuttamista varten tarkoittaisi esimerkiksi järjestelyn markkinoimista. Rajat ylittävän järjestelyn markkinointi on mainittu direktiivissä välittäjän määritelmän yhteydessä, mutta järjestelyn raportointiajankohtaa koskevassa direktiivin artiklassa 8 ab järjestelyn raportointivelvollisuuden alkamista ei ole sidottu markkinointitoimenpiteisiin.

Esityksen mukaan myös raportointivelvollisuuden realisoiva raportoitavan järjestelyn ensimmäisen vaiheen suorittaminen tarkoittaisi mitä tahansa toimenpidettä tai tapahtumaa, jonka voitaisiin katsoa johtaneen suunnitellun järjestelyn toteuttamiseen ryhtymiseen käytännössä.

SVA:n näkemyksen mukaan järjestelyn raportointivelvollisuuden sitominen ”markkinointiin” tai ”mihin tahansa toimenpiteeseen tai tapahtumaan, jonka voidaan katsoa johtaneen suunnitellun järjestelyn toteuttamiseen ryhtymiseen käytännössä” laajentaa direktiivissä tarkoitettua raportointiajankohtaa suhteettoman aikaiseen ajankohtaan. SVA:n käsityksen mukaan vastaavia tulkintoja ei voida johtaa suoraan direktiivistä, jossa ei ole määritelty tarkemmin mitä tarkoittaa järjestelyn asettaminen saataville toteuttamista varten tai järjestelyn ensimmäinen vaihe.

Verotukseen liittyvä neuvonanto sisältää tavallisesti useita eri vaiheita ja neuvonantotoimenpiteet sisältävät usein myös valmistelevia toimenpiteitä, kuten erilaisten alustavien suunnitelmien ja eri toteutusvaihtoehtojen kartoittamista. On tyypillistä, että valmistelevien toimien tekemiseen voi kulua huomattava määrä aikaa, eikä tässä vaiheessa yleensä ole vielä olemassa tietoa siitä, millä tavalla jokin tietty järjestely tullaan toteuttamaan tai tullaanko järjestely ylipäätään toteuttamaan. Alustavia suunnitelmia laaditaan tyypillisesti myös erilaisten tarjousprosessien aikana, joiden aikana verovelvollinen ei ole tehnyt vielä päätöstä siitä, tuleeko hän tekemään toimeksiantosopimuksen välittäjän kanssa vai ei. Verotukseen liittyvään neuvonantoon voi sisältyä esimerkiksi seuraavia valmistelevia ja alustavia toimenpiteitä:

- alustava puhelinkeskustelu tai tapaaminen välittäjän ja verovelvollisen välillä
- verovelvollinen pyytää välittäjältä alustavia kommentteja rajat ylittävän järjestelyn eri toteutusvaihtoehdoista sekä hinta-arvion toimeksiannossa avustamisesta
- välittäjä selvittää mahdolliset intressiristiriidat ja muut konfliktit ennen tarjouspyyntöön vastaamista
- välittäjä vastaa tarjouspyyntöön ja esittää alustavat kommentit kolmesta mahdollisesta toteutusvaihtoehdosta ja hinta-arvion järjestelyjen tarkempien veroseurausten selvittämiseksi
- puhelinkeskustelu tai tapaaminen välittäjän ja verovelvollisen välillä tarjouksen läpikäymiseksi
- verovelvollinen pyytää sähköpostitse lisätietoja kahteen eri järjestelyvaihtoehtoon liittyen
- välittäjä toimittaa verovelvollisen pyytämät tiedot
- verovelvollinen hyväksyy välittäjän tarjouksen puhelimitse tai sähköpostitse
- välittäjä ja verovelvollinen tekevät toimeksiantosopimuksen, jossa sovitaan, että välittäjä selvittää tarkemmin kahteen eri järjestelyvaihtoehtoon liittyvät veroseuraukset
- välittäjä laatii tarkemmat kommentit kahteen järjestelyvaihtoehtoon liittyen ja pyytää toisen valtion verokonsultilta kommentteja eri järjestelyvaihtoehtojen verotuskohtelusta ko. valtiossa
- välittäjä toimittaa neuvon verovelvolliselle kahteen eri järjestelyvaihtoehtoon liittyen, mutta suosittelee, ettei järjestelyä ryhdytä toteuttamaan ennen kuin järjestelyn verotuskohtelu on varmistettu ennakkoratkaisulla
- verovelvollinen käy alustavia keskusteluja pankin kanssa sen varmistamiseksi, saako se järjestelyyn tarvittavan rahoituksen, jos järjestelyn suhteen päätetään edetä
- verovelvollinen tekee päätöksen siitä, minkä sisältöinen järjestely on ensisijainen toteutusvaihtoehto, mutta päättää, ettei järjestelyä ryhdytä toteuttamaan ennen kuin järjestelyn verotuskohtelu on varmistettu ennakkoratkaisulla
- verovelvollinen sopii välittäjän kanssa uudesta toimeksiannosta ennakkoratkaisun hakemiseen liittyen ja välittäjä laatii ennakkoratkaisuhakemuksen
- ennakkoratkaisuun saadaan positiivinen päätös
- verovelvollinen päättää lähteä toteuttamaan järjestelyä sen jälkeen, kun on varmistunut, ettei Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö ole valittanut ennakkoratkaisusta
- verovelvollinen tekee uuden toimeksiantosopimuksen välittäjän kanssa järjestelyn toteuttamiseen liittyen, jonka jälkeen järjestelyä ryhdytään käytännössä toteuttamaan

Esityksen raportointiajankohdan määritelmää voitaisiin tulkita siten, että edellä kuvatussa järjestelyssä raportointivelvoitteen katsottaisiin täyttyvän jo heti ensimmäisistä alustavista keskusteluista alkaen (”markkinointi” tai ”mikä tahansa toimenpide tai tapahtuma, jonka voitaisiin katsoa johtaneen suunnitellun järjestelyn toteuttamiseen ryhtymiseen käytännössä”). Tätä ei voida kuitenkaan pitää tarkoituksenmukaisena eikä tavoiteltavana lopputuloksena, kun otetaan huomioon, että verovelvollinen ei ole tässä vaiheessa tehnyt päätöstä siitä, millainen järjestely tullaan toteuttamaan. Verovelvollinen voi myös missä tahansa vaiheessa tehdä päätöksen siitä, ettei suunnitteilla ollutta järjestelyä toteuteta. Raportointivelvoitteen ulottaminen liian aikaiseen vaiheeseen johtaisi alustavien suunnitelmien raportointiin, joita ei usein tulla edes toteuttamaan. Tämä johtaa turhan tiedon raportoimiseen Verohallinnolle. Koska suunnitteluvaiheessa järjestely usein muuttuu, aiheuttaisi tämä myös tarpeen uusien korvaavien tietojen raportoinnille ja aiheuttaisi ylimääräistä työtä ja kustannuksia.

Edellä mainituista syistä johtuen SVA pitää tärkeänä, että raportointivelvollisuuden alkamisajankohtaa tullaan täsmentämään siten, että on selvää, ettei suunnitelmista keskusteleminen tai erilaisten alustavien kommenttien antaminen verovelvolliselle aiheuta raportointivelvollisuutta.

Mikäli raportointiajankohtaa koskevaa säännöstä ei määritellä riittävän tarkkarajaisesti, ei tiedonantovelvollisten oikeusturvasta johtuen tiedonantovelvolliselle tule määrätä laiminlyöntimaksua tilanteessa, jossa tiedonantovelvollinen raportoi tiedot järjestelystä asianmukaisesti, mutta on tulkinnut raportointivelvollisuuden alkamisajankohtaa Verohallinnon näkemyksestä poikkeavalla tavalla.

Välittäjän määritelmä

Ehdotetun lain raportoitavista järjestelyistä verotuksen alalla 2 §:n 5 kohdan mukaan välittäjä tarkoittaa henkilöä, joka suunnittelee, markkinoi, organisoi tai tuo saataville toteuttamista varten raportoitavan järjestelyn tai hallinnoi sen toteuttamista; tai tietää tai jonka voidaan kohtuudella olettaa tietävän ryhtyneensä tarjoamaan suoraan tai muiden henkilöiden välityksellä tukea, apua tai neuvoja, jotka koskevat raportoitavan järjestelyn suunnittelua, markkinointia tai organisointia tai sen asettamista saataville toteuttamista varten, tai sen toteuttamisen hallinnointia. Ehdotuksen sisältämä välittäjän määritelmä vastaa pääosin direktiivin vastaavaa säännöstä.

SVA pitää lähtökohtaisesti kannatettavana sitä, että välittäjän määritelmää on kuvattu esityksessä esimerkkien kautta. Hallituksen esitysluonnokseen otetut esimerkit, joissa mainitaan, että raportointivelvollisuus voi ulottua myös muun muassa compliance-palveluita tarjoavaan palveluntarjoajaan tai pankkiin voidaan kuitenkin katsoa laajentavan direktiivin sanamuotoa tarpeettomasti sellaisiin tahoihin, joiden liiketoiminta ei tyypillisesti liity raportoitaviin järjestelyihin liittyvien palveluiden tarjoamiseen. Mikäli raportointivelvollisuus ulotetaan hyvin laajaan joukkoon, on mahdollista, että tietoja tulisivat mahdollisten sanktioiden minimoimiseksi raportoimaan myös tahot, joilla ei ole riittävää asiantuntemusta tunnusmerkkien täyttymisen arvioimiseksi tai järjestelyn sisällön kuvaamiseksi.

Osallisena yksi tai useampi välittäjä

Ehdotetun lain raportoitavista järjestelyistä verotuksen alalla 8 §:n mukaan tilanteessa, jossa samaan raportoitavaan järjestelyyn osallistuu useita välittäjiä, ovat kaikki järjestelyn suomalaiset välittäjät tiedonantovelvollisia. Säännös vastaa sisällöltään direktiivin vastaavaa säännöstä.

SVA toteaa, että suunniteltua säännöstä tulisi raportointivelvoitteiden täsmentämiseksi ja ylimääräisen työn vähentämiseksi selkeyttää siten, että hallituksen esityksessä otetaan kantaa siihen, kenellä välittäjistä on ensisijainen vastuu raportoinnista.

SVA myös huomauttaa, että esityksessä tulisi ottaa kantaa tilanteeseen, jossa verovelvollisella on Suomessa ja muissa maissa samanaikaisesti useita ammattimaisia veroneuvoja tarjoavia välittäjiä. Tässä tilanteessa välittäjällä ei välttämättä ole saatavillaan tietoa muista välittäjistä. Vastaava tilanne voi koskea myös ehdotetun lain 6 §:n nojalla vapautettuja tiedonantovelvollisia, joiden on ilmoitettava ilman aiheetonta viivästystä saman järjestelyn toiselle välittäjälle tätä koskevasta tiedonantovelvollisuudesta. Tältä osin esitystä tulisi täsmentää siten, että välittäjällä on velvollisuus ilmoittaa tiedonantovelvollisuudesta vain sellaiselle järjestelyn toiselle välittäjälle, josta välittäjä tietää tai josta välittäjän voidaan kohtuudella olettaa tienneen. Hallituksen esityksessä mainitaan nyt ainoastaan ehdotetun verotusmenettelylain 17 e §:n yhteydessä, että välittäjän tulee ilmoittaa järjestelyn yksilöivä viitenumero *tiedossaan oleville* saman järjestelyn muille raportointivelvollisille välittäjille tai asianomaisille verovelvollisille. SVA ehdottaa, että selvyyden vuoksi vastaava maininta tulisi lisätä myös muihin esityksen kohtiin, joissa puhutaan välittäjän velvollisuudesta ilmoittaa tiedonantovelvollisuudesta järjestelyn muille välittäjille.

Mikäli säännöstä ei tältä osin riittävästi täsmennetä, ei tiedonantovelvollisten oikeusturvasta johtuen laiminlyöntimaksua tule määrätä tilanteessa, jossa välittäjä ei ole ilmoittanut tiedonantovelvollisuudesta sellaiselle järjestelyn toiselle välittäjälle, josta välittäjä ei ole tiennyt eikä sen voitu kohtuudella olettaa tienneen.

Järjestelyjen tunnusmerkit

SVA toteaa, että hallituksen esityksessä kuvatut järjestelyjen tunnusmerkit ovat monelta osin hyvin avoimia ja tulkinnallisia. Esitystä tulisikin tältä osin täydentää tarkemmilla kuvauksilla ja esimerkeillä siitä, missä tilanteissa raportointivelvollisuuden realisoivien tunnusmerkkien voidaan katsoa täyttyvän.

Esimerkkeinä SVA mainitsee ehdotetun lain 14 §:n, jonka mukaan järjestely on raportoitava, jos siihen liittyvät asiakirjat tai rakenteet ovat olennaisilta osiltaan vakiomuotoisia ja järjestely on useamman asianomaisen verovelvollisen saatavilla ilman, että sitä olisi olennaisesti muokattava toteuttamista varten; ja järjestely täyttää pääasiallista hyötyä mittaavan testin edellytykset. Hallituksen esitysluonnoksen mukaan tunnusmerkki soveltuu lähinnä markkinakelpoisiin järjestelyihin eli järjestelyihin, jotka on suunniteltu, joita on markkinoitu, jotka ovat valmiita toteuttavaksi tai jotka on asetettu saataville toteuttamista varten ilman, että niitä olisi merkittävästi muokattava. Esimerkkinä esitysluonnoksessa on mainittu vakiomuotoiset asiakkaan ja pankin väliset sopimukset, kuten asuntolainasopimukset, joiden ei yleensä katsota täyttävän testin edellytyksiä, koska sopimuksista saatava veroetu olisi merkityksetön muihin sopimuksista saataviin etuihin verrattuna.

SVA toteaa, että säännös ja esityksessä viitattu markkinakelpoisen järjestelyn määritelmä on epäselvä. Myöskään esityksessä mainittu esimerkki pankin vakioehtoisiin sopimuksiin liittyen ei selvennä tilannetta, koska veroneuvoja tarjoavat välittäjät eivät tyypillisesti tarjoa palveluita, jotka voitaisiin rinnastaa pankkien käyttämiin vakiomuotoisiin sopimuksiin. Säännöksen tarkoitusta ja markkinakelpoisen järjestelyn määritelmää tulisi tarkentaa, jotta tiedonantovel-

vollisille ei jää epäselväksi se, voidaanko esimerkiksi tavanomaiset yritysjärjestelyt, kuten sulautumiset ja jakautumiset katsoa markkinakelpoisiksi järjestelyiksi, jos ne liittyvät rajat ylittävään tilanteeseen. Markkinakelpoisen järjestelyn määritelmän tarkentaminen on tärkeää myös siksi, että se liittyy ehdotetun lain 5 §:n 3 momentissa säädettyyn välittäjän velvollisuuteen ilmoittaa kolmen kuukauden välein Verohallinnolle tietyt markkinakelpoisen järjestelyn tiedot, jotka ovat tulleet sen saataville edellisen ilmoituksen antamisen jälkeen.

Toinen esimerkki tulkinnallisista tunnusmerkeistä on ehdotetun lain 16 §:n säännös tulon muuntamisesta. Säännöksen mukaan järjestely on raportoitava, jos tuloa muunnetaan järjestelyn avulla pääomaksi, lahjaksi tai tulolajiksi, jonka verotus on kevyempää tai joka on verovapaata; ja järjestely täyttää pääasiallista hyötyä mittaavan testin edellytykset. Säännös vastaa direktiivin vastaavaa säännöstä. Hallituksen esitysluonnoksessa ei ole kuitenkaan millään tavalla avattu sitä, missä käytännön tilanteissa tulon muuntamiseen liittyvää tunnusmerkkiä voidaan soveltaa.

Edelleen ehdotetun lain 20 §, joka koskee ns. CRS ja FATCA raportointiin liittyvän tietojenvaihdon välttämistä, on erittäin vaikeaselkoinen. Säännöksen sisällön ymmärtäminen edellyttää paitsi DAC2- ja rahapesudirektiivin sisällön tuntemusta, niin myös kyseisessä direktiivissä viitattujen OECD:n monikymmen sivuisten ohjeiden sisällön omaksumista. Sääntelyä ei voi tältä osin pitää onnistuneena.

Raportoitavat tiedot

Ehdotetun lain raportoitavista järjestelyistä verotuksen alalla 4 §:n 6 kohta velvoittaisi ilmoittamaan raportoitavan järjestelyn arvon. Järjestelyn arvolla tarkoitettaisiin järjestelyn arvoa kokonaisuudessaan, ei järjestelyllä saavutettavaa veroetua ja järjestelyn arvo voisi muodostua yhdestä tai useammasta järjestelyn sisältämästä liiketoimesta riippuen järjestelyn luonteesta ja rakenteesta. Esitystä tulisi täsmentää lisäämällä esimerkkejä siitä, miten järjestelyn arvo lasketaan. Tällaisia konkreettisia esimerkkejä voisivat olla kannanotot siitä, katsotaanko esimerkiksi rahoitusjärjestelyn arvo lainamäärän perusteella tai aineettomien hyödykkeiden siirron arvo hyödykkeiden arvioidun käyvän arvon perusteella vai tuleeko järjestelyn arvossa ottaa huomioon myös muita tekijöitä.

Esityksessä säädettäisiin Verohallinnolle oikeus antaa tarkempia määräyksiä annettavista tiedoista sekä tietojen antamisen tavasta. Esitysluonnoksen mukaan Verohallinto laatii ohjeet ja menettelyt esimerkiksi siitä, miten tiedonantovelvollisen välittäjän tulee osoittaa Verohallinnolle, että toinen välittäjä on jo raportoinut samaa järjestelyä koskevat tiedot. Verohallinnon tulee tältä osin pyrkiä siihen, että muiden tiedonantovelvollisten raportointivelvollisuudet Verohallinnolle pidetään mahdollisimman kevyinä. Muiden välittäjien raportointivelvollisuus Verohallinnolle tilanteessa, jossa järjestelyn tiedot on jo kattavasti raportoitu, aiheuttaa tarpeetonta työtä ja lisää raportointiin liittyviä kustannuksia.

Kuten edellä on todettu hallituksen esitys jättää monia tulkinnanvaraisuuksia mm. raportoitavien järjestelyjen sisällöstä. Eduskunnan tulee korostaa Verohallinnon ohjeen tärkeyttä asiassa. Koska raportointivelvollisuus on takautuvaa ja ensimmäiset raportoinnit tulee tehdä jo kesällä 2020, tulee Verohallinnon antaa ohje asiasta mahdollisimman pian lain hyväksymisen jälkeen.

Helsingissä 13. päivänä marraskuuta 2019

Suomen Veroasiantuntijat ry

Sari Takalo
hallituksen puheenjohtaja

Virpi Pasanen
hallituksen jäsen